

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 maja 2023 r.

w sprawie **K. K.**

kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II AKz 447/20

utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 27 sierpnia 2020 r., sygn. akt III K 31/20

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2020 r., sygn. akt III K 31/20, Sąd Okręgowy w Białymstoku umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego i połączenia kar orzeczonych wobec skazanego K. K.:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt III K 1303/06;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt III K 3949/07;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt III K 330/18;
- wyrokiem Sądu Okręgowemu w Białymstoku sygn. akt III K 141/18.

Postanowienie zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (k. 77,79).

Po rozpoznaniu zażalenia wywiedzionego od tego orzeczenia przez obrońcę skazanego, postanowieniem z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II

AKz 447/20, Sąd Apelacyjny w Białymstoku utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy i orzekł o kosztach procesu (k. 96 – 98).

Osobiście sporządzonym wnioskiem z dnia 14 marca 2023 r., skazany zwrócił się o wznowienie postępowania zakończonego ww. postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego, tj. przepisów art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożony przez skazanego wniosek o wznowienie postępowania nie mógł zostać przyjęty.

Na wstępie przypomnieć wypada, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.

Podkreślenia wymaga także to, że prawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek kontrolowania wniosku z perspektywy tego, czy odwołuje się on do wskazanych wyżej podstaw wznowieniowych, już na pierwszym etapie kontroli wniosku. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. stanowi bowiem, że sąd orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (czyli prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej), bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku przysługuje zażalenie do tego samego sądu orzekającego w składzie trzech sędziów.

Pod pojęciem „oczywistej bezzasadności wniosku” należy rozumieć (poza sytuacją wymienioną wprost w powołanym przepisie, a związaną ze swoistym stanem „rei iudicatae”) takie przypadki, w których w rzeczonym wniosku, jako przyczynę wznowienia postępowania wskazano okoliczność niemieszczącą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania, albo też w ogóle nie podano żadnych podstaw wznowienia. Oczywiście bezzasadny jest również wniosek, w którym co prawda formalnie odwołano się do wskazanej w kodeksie postępowania

karnego podstawy wznowieniowej, ale nie wyeksponowano konkretnych okoliczności przemawiających za wznowieniem postępowania albo przywołano okoliczności, które w powołanej podstawie wznowieniowej ewidentnie się nie mieszczą.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że w osobiście sporządzonym wniosku o wznowienie postępowania skazany nie podał żadnej z wymienionych w ustawie podstaw wznowieniowych. Do takich podstaw nie należy bowiem ani obraza prawa materialnego ani błąd w ustaleniach faktycznych będący konsekwencją wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, czy też rażąca niewspółmierność orzeczonej kary. Odnosząc się do zawartych we wniosku uwag dotyczących zmiany kolejności wykonywania kar, skarżącemu należy przypomnieć tylko tyle, że kompetencja do zarządzenia wykonania kar i środków w innej kolejności niż wynikająca z reguły określonej w art. 80 § 1 k.k.w., należy do sędziego penitencjarnego, a nie sądu orzekającego w przedmiocie wydania wyroku łącznego, czy też sądu, który wydał wyrok w pierwszej instancji (art. 80 § 2 k.k.w.).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, kierując się treścią art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia osobistego wniosku K. K. o wznowienie postępowania, bez podjęcia działań zmierzających do usunięcia braków formalnych tego pisma, z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(M.K.)

[a]